

Meditācijas: 18. decembris

Pārdomas meditācijai 18.
decembrī. Piedāvātās tēmas:
svētais Jāzeps, debesis uz
zemes; viņa misija kopā ar
Mariju un Mesiju; kopā ar
Mariju un Jēzu, grūtību
pārvarēšana.

17.12.2023

"TU, KAS ESI ŠEIT DZĪVĪBĀ, baudi
pašu Dievu". Tā teikts himnā Te
Josefs, kas gadsimtiem ilgi ir licis
mūsu mutēs to, ko mēs jūtam,
domājot par svētā patriarha

misiju[1]. Mēs labi varam lūgt Marijas laulāto, lai mēs zinātu, kā baudīt Bērnus Jēzu un mīlestību, ko Viņš nāk mums piedāvāt.

Tomēr svētā Jāzepa prieks šeit, uz zemes, nebija bez tumšām pusēm: "Pirms viņi dzīvoja kopā, izrādījās, ka viņa gaida bērnu no Svētā Gara" (Mt 1, 18). Viņš uz to nekavējoties reaģēja ar uzticama, mīlestības pilna Dieva mīlestības pilna cilvēka uzticību. Viņš nolēma slepeni atteikties no viņas, lai neuzliktu Marijai nekādu nastu, kas pārsniegtu viņas klātbūtnes trūkumu. Šajā ģimenē viss kalpo Dieva plāniem, viss atbilst Tā Kunga gribai. Lai gan trauksmes stundu bija maz, svētais Jāzeps cieta. Viņš nesaprata, kas notiek, taču nekad nešaubījās ne par savu sievu, ne par Dievu. Viņš bija "piepildīts ar svētām bijībām dzīvot blakus tik lielam svētumam". [2] Eņģelis tika sūtīts, lai viņu pārliecinātu un parādītu viņa uzdevumu, ko viņš bija

pārsteigts ieraudzījis: "Jāzep, Dāvida dēls, nebaidies ņemt Mariju par savu sievu, jo tas, kas viņā ieņemts, ir no Svētā Gara. Viņa dzemdēs dēlu, un tev būs Viņu saukt vārdā Jēzus, jo Viņš izglābs savu tautu no grēkiem" (Mt 1, 20-21).

Ir viegli iedomāties Jāzēpa prieku par šo divkāršo paziņojumu. Mesija jau bija uz zemes, un viņam bija jāgādā par Viņu kopā ar Viņa svētīto Māti. Prieks par Marijas atgūšanu tajā brīdī papildinājās ar milzīgu prieku, ka ir pienācis īstais laiks. Dāvida dēlam tā bija visilgāk gaidītā vēsts. Glābējs jau bija viņu vidū. Viņš nekad nebija sapņojis par tik lielu un nepelnītu laimi. Viņš sāka priecāties par to, kas viņam bija, lai gan viņam joprojām nebija skaidrs, kā tas notiks.

Pirms eņģeļa vēsts saņemšanas svētais patriarhs "sekoja labam

dzīves plānam, bet Dievs viņam bija sagatavojis vēl kādu citu plānu, lielāku misiju. Jāzeps bija cilvēks, kurš vienmēr atstāja vietu, lai ieklausītos Dieva balsī, dziļi jūtīgs pret Viņa slepeno gribu, cilvēks, uzmanīgs pret vēstījumiem, kas nāca pie viņa no sirds dziļumiem un no augšienes (...). Un tā Jāzeps kļuva vēl brīvāks un lielāks. Pieņemot sevi saskaņā ar Tā Kunga plānu, Jāzeps atrada sevi pilnībā, ārpus sevis. Šī brīvība atteikties no tā, kas viņam pieder, no savas eksistences valdījuma, un šī pilnīgā iekšējā pieejamība Dieva gribai izaicina mūs un rāda mums ceļu" [3].

Ļoti iespējams, ka Jāzeps skrēja, lai pastāstītu sievai, kas viņam atklājies. Šodienas evaņģēlijā vairākas reizes atkārtojas vārds: "laipni lūdzam". Tas ir darbības vārds, kas ļoti labi definē attiecības, kādas mēs vēlamies uzturēt ar Dievu. Mēs gaidām, ka būsim patvērums, ka savā sirdī

paturēsīm šo mīlestības noslēpumu. Apsveikt nozīmē, runājot par kādu personu, uzņemt to mūsu mājās vai sabiedrībā. Tas ir tā, it kā Dievs arī lūgtu Jāzepam atļauju ienākt pasaulē. Tādējādi mēs redzam, ka Jēzus nevis uzspiež sevi, bet nāk un lūdz vietu mūsu sirdīs. Viņš lūdz, lai mēs dotu Viņam patvērumu un dotu Viņam savu sabiedrību.

Tas ir pārsteidzoši, ka Dievs lūdz svēto Jāzepu izpildīt uzdevumu uzņemt divas visdārgākās dzīvības, kādas jebkad ir bijušas uz zemes. Kā pateicīgs vīrs Marijas vīrs pieņēma viņam piedāvāto dāvanu, un Dievs parādīja, ka dāsnumā Viņš nekad netiek pārspēts. Arī mums mūsu Kungs nemitīgi piedāvā savas dāvanas, lielas un mazas, projektus, kuros mēs varam atbrīvot vietu Jēzum un Viņa Mātei. Svētais Hosemarija bija sajūsmā par svētā patriarha vienkāršību: "Svētais Jāzeps ir brīnišķīgs! Viņš ir nodotas

pazemības svētais..., pastāvīga
smaida un plecu gurna"[4].

Iespējams, svētais Jāzeps bieži
domāja par Jēzus un Marijas augsto
stāvokli zem sava jumta un jutās
svētlaimīgs. Marija un Jēzus,
iespējams, lika viņam ik mirkli
sajust, cik svarīga ir viņa misija un
viņa dzīve. Viņiem droši vien bija
viegli pārliccināt viņu, ka viņš ir
labākais tēvs pasaulē.

Neraugoties uz to, viņam droši vien
bija īpaši grūti tajā dienā, kad Jēzus
palika templī bez brīdinājuma,
skaidri norādot, kāda ir Viņa misija
pasaulē. "Šī evaņģēlija epizode atklāj
ģimenes patiesāko un dziļāko
aicinājumu: pavadīt katru tās locekli
ceļā uz Dieva un Viņa viņiem
sagatavotā plāna atklāšanu"[5]. Kad
pēc trim dienām viņi viņu atrada,
Jāzeps nedaudz mierināja, ka arī
Marija viņu nesaprata. Marijas

klātbūtne viņam līdzās bija atslēga, risinājums visām viņa šaubām un neskaidrībām. Ar Mariju viņam viss kļuva vieglāk.

Ko vairāk cilvēks uz zemes varētu vēlēties? Saņemt tik īpašu mīlestību no šādas būtnes un vienmēr būt viņai līdzās, veicot jebkuru uzdevumu - gan sarežģītu, gan parastu - bija kā atrasties debesīs. Kāda atšķirība, pateicoties šai draudzībai, bija iet cauri tuksnesim, bēgot uz Ēģipti, vai dienu no dienas strādāt darbnīcā Nācaretē. Bija vienalga, vai viss izdodas tā, kā viņš gaidīja, vai otrādi. Viņa sievas smaids visu padarīja tik vienkāršu. Mēs lūdzam Dievu, lai mēs varētu pieņemt viņas mīlestību, kā to darīja Marija un Jāzeps. "Ja jūsu rokas šķiet tukšas, ja redzat savu sirdi nabadzīgu mīlestībā, šī nakts ir domāta jums. Dieva žēlastība ir parādījusies, lai atspīdētu tavā dzīvē.

Pieņemiet to, un Ziemassvētku
gaisma iedegsies jūsos."[6].

[1] Tu dzīvo, Superis par, frueris Deo.
Šo himnu lieto Svētā Jāzepa svinīgajā
vakarā un Svētā Jāzepa Strādnieka
piemiņas dienā.

[2] Svētais Toms Akvīnas, Komentārs
par Pētera Lombarda sentencēm, lib.
4, d. 30, q. 2, a. 2, ad 5. [3] Sv.

[3] Francisks, "Eņģeļa lūgšana", 2013.
gada 22. decembris.

[4] A. Vázquez de Prada, El Fundador
del Opus Dei, III sējums, Rialp,
Madride, 2003, 728. lpp. 170.
piezīme.

[5] Benedikts XVI, Angelus, 2006.
gada 31. decembris.

[6] Francisks, Homīlija, 2019. gada
24. decembris.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/meditacijas-18-decembris/](https://opusdei.org/lv-lv/article/meditacijas-18-decembris/)
(11.03.2026)